

AUTOR BESTSELLERU ZMIZELÁ RODINA

TIM WEAVER

NÁHLÉ

TICHO

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

Zmizení staré 30 let.
Na odhalení pravdy jen 48 hodin.

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

NÁHLÉ TICHO

**KNIHY TIMA WEAVERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

David Raker

Hon na mrtvého
Údolí mrtvých
Ztracený
Není cesty zpět
Bez slitování
Němé oběti
Zlomené srdce
Muž bez minulosti
Žena mého života
Nikdo není doma
Stín ve dveřích
Nárek drozda
Poslední sbohem
Zmizelá rodina
Náhlé ticho

Symetrie odplaty
(*ebooková novela*)

Samostatné romány

Ztracené střípky

TIM WEAVER

**NÁHLÉ
TICHO**

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2026

Translation © Alžběta Lexová, 2026

Cover © Jan Matoška, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-323-3 (pdf)

*Pro Erin,
jsem na tebe nesmírně pyšný*

Před rokem

Procházím branou hřbitova.

Panuje tu ticho a rozlehlé trávníky zejí prázdnotou, vyjma náhrobků a hromádek dávno popadaného listí. Sem tam narazím na osamělou květinu, kterou odnesl vítr. Když je na první pohled zřejmé, na jaký hrob patřila, vrátím ji tam. Jinak se ale od dlážděné pěšiny vedoucí ke vzpomínkové zahradě nijak neodchyluju. Snažím se vybavit, kdy jsem tu byl naposledy, ale marně. Nevzpomínám si. Až mě z toho sevře pocit viny.

Otevřu branku a vstoupím do uzavřené části nazvané „Odpočinek“. Po jedné straně rostou vysoké jedle a na malých oplocených pláccích je tu pět hrobů. Derrynin se nachází až vzadu. Nízké zimní slunce vrhá stín na její jméno, datum narození i den, kdy jsem o ni přišel. Pod nimi se rýsují dva tesané nápisy. Jedním z nich je *Milovaná manželka Davida*. Já však zírám na ten druhý: *Ze všeho nejdůležitější je nakonec láska.*

Klesnu před hrobem do dřepu.

„Ahoj, miláčku,“ pozdravím tiše.

Hřbitovem se prohání vítr a šustí v listí. Očistím rukou její jméno a patu náhrobku a pak vytáhnou krabičku, co jsem s sebou přinesl. „Napadlo mě, že by se ti to líbilo,“ řeknu a otevřu ji. „Vždycky jsi měla ráda teplo, a co si budeme vykládat,“ vzhlednu k zatažené obloze, „takového počasí si tady moc neužijeme.“

Položím na hrob kaktus a s úsměvem si ho prohlédnu. Na květináči je natištěný nápis: *Píchám rád a často... jsem totiž kaktus.* Představím si její tvář a reakci. I po tolika letech si umím oboje stále živě vybavit. A pak se znovu zadívám na její jméno a krk se mi stáhne emocemi.

„Vzpomínáš na ten deník, cos mi nechala?“

Slova se mi zadrhnou v hrdle.

„Pořád si v něm často čtu, dokonce i dnes. Já totiž...“ Zarazím se a rozhlédnu se kolem. „Tady jsem se ti vždycky cítil být nablízku, ale ten deník je ještě lepší.“ Znovu se odmlčím, tentokrát na delší dobu. „Na těch stránkách jsi tak *živá*. Slyším tě. *Cítím* tě. Čekal bych, že po tak dlouhé době už na mě nebudou mít tvoje slova takový dopad. Ale mají. Pořád mají...“

Chvěje se mi hlas.

„Nevím... prostě mi připadalo divné mluvit s deníkem.“ Bezděčně se usměju, protože skoro slyším její odpověď. *Divnější než mluvit s hrobem?* „Máš pravdu. Tohle je taky dost zvláštní.“

Znovu sklouznu pohledem k nápisu pod jejím jménem.

Ze všeho nejdůležitější je nakonec láska.

„Musím se ti s něčím svěřit,“ řeknu.

Nepatrně posunu kaktus v květináči u paty náhrobku.

„Posledních pár měsíců...,“ začnu, ale pak mi dojdou slova. Od její smrti uběhlo už šestnáct let a moje bolest se za ty roky změnila.

Přesto ji stále cítím.

Stále to bolí.

Zkousím to znovu: „V jednom kuse se vracím k jedné věci, cos do toho deníku napsala. *„Musíš mi slíbit, že se nezasekneš na místě.*“ Myslím, že jsem bez tebe zaseknutý byl. Byla jsi moje žena. Moje všechno. Celý můj svět. Poledních šestnáct let jsem asi opravdu víceméně přešlapoval na místě.“ Konečky prstů pohla-

dím její jméno. „A asi už tušíš, co se chystám říct, ale...“ Zhluboka se nadechnu. „Myslím, že jsem se konečně *odseknul*.“

Přejíždím prstem po *D* v *Derryn* a *R* v *Rakerová*.

Ze všeho nejdůležitější je nakonec láska.

„Někoho jsem potkal,“ zašeptám. „Jmenuje se Rebeka.“

Rebeka zvedne sklenku vína a složí si nohy pod sebe.

„Jak ses dneska měl?“ zeptá se.

„Dobře,“ usměju se a vybavím si návštěvu hřbitova. „Co ty?“

„Byl to frmol. Spousta papírování před odletem.“ V tu chvíli si oba uvědomíme, že Rebeka za pár dní odjíždí, a odmlčíme se. „Pracuješ teď na nějakém případě?“ ozve se nakonec.

„Ne. Jen dotahuju pár drobností z toho předchozího.“

„Někdy asi musí být těžké se s nimi rozloučit.“

„S mými případy?“ Přikývnu. „To ano. Občas.“

„A co v dobách, kdy jsi ještě pohřešované lidi nehledal? Měl jsi u novin případ, který jsi nedokázal dostat z hlavy?“

Mlčky se natáhnou pro vlastní sklenku. Rebeka si nejspíš myslí, že se v duchu probírám tisícovkami kauz, na kterých jsem jako novinář pracoval, a hledám tu, co mi dodnes nedá spát.

Ve skutečnosti nad tím ani nemusím přemýšlet.

Ten případ se mi vybaví hned.

Ztracené ženy.

Je nepříjemně chladný dubnový den, před osmnácti lety.

Nejsem ten muž, který si chodí na hřbitov povídat s manželkou. Nejsem ten muž, který tentýž večer sdílí s Rebekou lahev vína a přeje si, aby se nemusela vracet do Států. Nejsem ten muž, který pátrá po pohřešovaných lidech. Ještě ne.

Jsem někdo jiný a vedu jiný život. Právě jsem strávil sedm hodin za volantem na cestě z Londýna do Cornwallu.

Parkoviště, které leží k místu zmizení nejbliž, se nachází na pevnině, na ostrově pak už žádné není. Tentokrát nemám problém zaparkovat. Minule jsem tu nenašel jediné volné místo, dnes jsem tady sám.

Připadá mi to jako poslední zastávka na konci světa.

Zamknu auto, zapnu si bundu až ke krku a vykročím ze svahu dolů k pobřeží, k vyvýšené dřevěné lávce přes vodu spojující pevninu s Porthtrenem. Cestou si prohlížím ostrov z téhle strany. Pokrývají ho lány trávy, která se vlní ve větru, takže vypadá jako samostatné moře v moři. Můj zrak ale nevyhnutelně znovu skončí na stejném místě jako posledně. Na střechách domků uprostřed.

Sotva vkročím na lávku, začne mi zvonit mobil.

Derryn.

„Ahoj, miláčku,“ pozdravím a nahrbím ramena proti poryvu větru. Pak mi dojde, že Derryn už mi nejspíš odpověděla, ale já ji přes vítr neslyšel. „Promiň,“ přidám na hlasitosti. „Zuří tu hotové tornádo. Cos říkala?“

„Jen jsem chtěla vědět, jestli už jsi na místě.“

„Ano, zrovna jsem dorazil. Trvalo to celou věčnost. Cítíš se dobře?“

„Jo, v pohodě.“

„Určitě?“

Od její poslední chemoterapie uběhlo deset dní. Poprvé snášela léčbu celkem dobře, ale tohle druhé kolečko s ní dost zametlo. A jak ji tak poslouchám, už teď lituju, že jsem ji nechal doma samotnou.

„Ne,“ odpoví.

„Co ne?“

„Ne, nebudeš se vracet jen proto, že jsem unavená.“

„To jsem ani nechtěl –“

„Rakere,“ utne mě rázně, až se neubráním úsměvu. „Víš, jak je s tebou k nevydržení, kdykoli tě nějaký případ takhle pohltí?“ Vzápětí rychle dodá: „A než mě zkusíš odbýt nějakou rádoby vtipnou od-

povědí, dovolím si upozornit, že to byla jen řečnická otázka. Jediná správná odpověď v tomto případě je: „Ano, je se mnou naprosto k nevydržení, drahá choti.‘ Jel jsi tam pět, šest nebo kolik hodin, tak to koukej dotáhnout do konce. Popravdě ti volám z jediného důvodu, a to abych ti připomněla, že pokud mi nepřivezeš tuny – opakuju tuny – devonshirské smetany, tak jsme spolu skončili.“

„Beru na vědomí,“ ujistím ji a trochu mě píchne u srdce. „Nezapomenu, slibuju.“

„Já vím, že ne. Miluju tě, Davide.“

„Taky tě miluju, lásko.“

Zavěším, schovám mobil do kapsy a vykročím na dřevěnou lávku. Na téhle straně Porthtrena se přede mnou ve větru chvějí husté trsy trávy obrůstající mohutné, příkré písčité břehy, které vytvářejí bezmála čtyři metry vysokou přírodní zed'. Dá se jít jen přes ně – nebo skrz.

Dávám přednost skrz.

Seskočím z lávky do bílého písku na úzkou pěšinku klikatící se mezi dvěma dunami a pak pokračuju do prudkého kopečku vedoucího k vlnité páteři ostrova. Tohle je nejvyšší bod Porthtrena, odkud se mi naskytne nerušený výhled na celý ostrov, parkoviště, kde jsem nechal auto, na rozeklané pobřeží i širý Atlantik za ním. Moc dlouho si ale moji pozornost neudrží.

Já totiž nepřišel kvůli výhledům.

Přišel jsem se podívat na tu osadu.

Rozkládá se přímo pode mnou. Vytáhnu foťák, udělám několik snímků a současně přemítám, jak to tu asi vypadalo před pěti měsíci, když sem ty tři ženy přijely natáčet dokument. I tehdy tady musely být rozbořené zdi, děravé střechy, dveře dokořán a vysypaná okna. Stejně jako dnes.

Zároveň to tu ale teď vypadá jinak.

Právě to je na osadě St. Petroc na ostrůvku Porthtreno tak unikátní. Její vzhled se mění s každým dnem, s každým prudkým poryvem

větru, s každou bouří, co se přizpůsobí oceánu, a s každým sebemenším pohybem písku.

Nikdo tady už nežije.

Přežívá jen ta osada.

Žije, dýchá a mění se.

„Jak to myslíš, že se mění?“ ptá se Rebeka, zatímco nám dolévá víno.

Vstanu z pohovky a přejdu ke skřínce, ve které jsou někde uložené fotky z toho dne.

Složka už během let zežloutla a snímky v ní nepatrně vybledly, ale když je vytáhnu, zase se vrátím o těch víc než patnáct let zpátky.

Podám jí je.

„St. Petroc je osada vybudovaná na Porthtrenu před nějakými sto padesáti lety. Tvoří ji jen pět domků v takové mělké proláclině, která je měla chránit před vichry od Atlantiku, obzvlášť v zimě, a současně poskytnout mužům zázemí blíž k moři, odkud mohli vyrážet na ryby. Namísto toho vytvořila jen místo, které postupně zasypává písek.“ Dívám se, jak si Rebeka fotky zaujatě prohlíží. „V prvních měsících to bylo téměř nepostřehnutelné, ale pak se to proměnilo v hotovou lavinu. Z dun se dolů zničehonic valily hromady písku, které tu proláclinu zarovnávaly. Rozbíjely okna a hrnuly se do domků. Vesničané se pokoušeli písek zase odházet. Vybudovali kolem příkopy, aby padal tam, ale marně. Stále se vracel, jako neporazitelná síla. Živel, který nemohli zastavit, ať se snažili sebevíc.“

„A tak nakonec ostrov opustili?“

„Ano, po roce. Neměli na vybranou.“

Sklouznu pohledem ke snímku v její ruce, který jsem pořídil uvnitř jednoho z domků. Stál jsem tehdy po kolena v písku a zdi domu z něj vyčnívaly už jen asi metr a půl do výšky. Hlavou jsem se téměř dotýkal polorozpadlé střechy.

„A v tomhle domku ty ženy natáčely?“
Přikývnu. „Právě tam se po nich slehla zem.“

Sestoupil jsem sotva o metr a už jsem se zabořil do písku.

*Cítím, jak klesám, nejprve po kotníky, pak i po holeně. Když mi písek dosáhne ke kolenům, zastavím se o cosi pevného. Není to zem, na to jsem stále příliš vysoko – očima jsem kus nad úroveň oken, kde-
si mezi okenními rámy a střechou. To jen pode mnou už starší vrstvy
písku ztuhly a hlouběji mě nepustí.*

*Udělám několik fotek a pak se proderu domem na druhou stranu,
k troskám další z budov. Obezdvíka krbu se ještě nezbortila a trčí
k nebi jako vyčítavě vztyčený prst.*

Já se ale potřebuju dostat k poslednímu stavení v osadě.

*Prodírám se k němu pískem i rozbořenými kostrami ostatních
domů. Konečně se ocitnu na plácku, který kdysi býval zahradou.
Nalevo se zdvihá prudký písčitý svah obrostlý trávou. Na druhé stra-
ně zahrady se nachází poslední budova. S každým krokem cítím, jak
mi písek stoupá čím dál výš.*

Sahá mi už ke stehnům.

*Začíná mě přepadat nesmyslná panika. Před očima se mi míhají
děsivé obrazy toho, jak náhle narazím na místo, kde žádný ztuhlý
písek pod mýma nohama nebude. Propadnu se a utopím se v něm.*

To se však nestane.

*Namísto toho hladina písku zase mírně klesne. Zastavím se ve dve-
řích pátého domu a nakouknu dovnitř. I tady zůstal krb spolu se zadní
zdí víceméně zachovalý. A právě v krbu se našlo vybavení pohřešova-
ných žen. Rozestavené a připravené k natáčení, jako by měl někdo kaž-
dou chvíli říct „akce“. Kamera na stativu, připojený mikrofon, nahrá-
vací zařízení a sluchátka. Seznam záběrů, které chtěly udělat. Batoh
s jejich věcmi, a dokonce i klíčky od auta, které nechaly na parkovišti.*

Jediné, co chybělo, byly ty ženy.

„Co v Porthtrenu vlastně dělaly?“

„Natáčely dokument,“ vysvětlím Rebece. „Byly to filmařky.“

Znovu si prohlédne fotky, co jsem v osadě pořídil. Snímky dun, hromad písku, které se do domů nahrnuly okny a dveřmi, a napůl pohřbených zdí.

„A nikdy se nenašly?“

Zavrtím hlavou. „Ne. Průmyslové kamery zachytily jejich příjezd, ale odjezd už ne. Ani moře je nevyplavilo.“

„Co stopy bot?“

„Písek v domech byl příliš hluboký a suchý, aby se v něm nějaké stopy zachovaly, a venku mezi stavbami byly zas naopak stopy úplně všude.“

„Co telefonní záznamy? Nevolala některá z nich někomu? Nenapsala zprávu?“

„Z ostrova už ne.“

„A předtím?“

„Nic, co by při vyšetřování pomohlo.“

Rebeka se odmlčí a znovu se zahledí na fotky. Vidím na ní, že se snaží přijít s nějakou teorií, která by mohla vysvětlit, co se těm třem ženám v září roku 2006 stalo. Jenže všechny teorie, ty pravděpodobnější i ty nejméně reálné, už policie prověřila.

Proto jsem na jejich případ nikdy nezapomněl.

Proto se mi Ztracené ženy natrvalo vryly do paměti.

Současnost

Dnes, rok od návštěvy hřbitova a rozhovoru s Rebekou, jsou vzpomínky pořád to jediné, k čemu se můžu vrátet.

Poslední kousky dřeva unášené vlnami do oceánu.

Možná jsou to jediné, co mě drží při smyslech.

Před očima se mi míhají obrazy Derryn, mojí dcery Annabel, Rebeky i Ztracených žen z Porthtrena. Vzpomínám taky na své případy, na všechny ty pohřešované lidi a na to, jak mě jejich příběhy poznamenaly, zlomily a jaké jizvy po sobě zanechaly. Myslíím na okamžiky, kterých jsem si měl víc vážit, víc je vnímat, nebo se v těch situacích zachovat jinak. Přehrávám si bezpočet výčitek, které mě už roky mučí. A myslím taky na muže, jehož případ mě sem dovedl.

Jmenoval se Preston Stewart.

Od samého začátku pátrání jsem věděl, že čas hraje proti mně, přesto jsem doufal, že jeho zmizení budu moct vyřešit stejně jako ta ostatní.

To ode mě bylo naivní.

Čím hlouběji jsem se do Prestonova života nořil, tím víc se jeho případ větvil. Prosté zmizení se postupně měnilo v cosi mnohem děsivějšího, srdcervoucího a smrtelně nebezpečného. Cosi, co muselo nevyhnutelně obrátit můj život vzhůru nohama.

První den jsem si to ještě neuvědomoval.

A druhého dne, když mi to konečně došlo, už bylo pozdě.

Kdybych býval tušil, že mi od chvíle, co jsem toho rána otevřel dveře, dochází čas, pracoval bych usilovněji. Vytěžil bych každou vteřinu.

Jenže právě v tom byl ten problém.

Netušil jsem, že mám jen osmačtyřicet hodin.

A neměl jsem ani ponětí, co mě čeká.

DEN PRVNÍ ČÁST PRVNÍ

... zbývá 48 hodin...

V osm ráno zastavilo před mým domem auto.

Černý mercedes se zatmavenými skly.

Díval jsem se, jak z něj vystupuje řidič. Padesátník s hranatou čelistí, v dobře padnoucím obleku. Přestože bylo chladno a pod mrakem, běžný lednový den, muž měl na očích nasazené sluneční brýle. A taky to byl obr. Odhadem metr devadesát pět a sto patnáct kilo. Cestou ke dveřím se musel přikrčit, aby se nepraštil o stříšku na verandě.

„Pane Rakere,“ pozdravil, sotva jsem otevřel.

„Dejte mi chvilíčku,“ požádal jsem ho. Muž bez dalšího slova sestoupil z verandy a vrátil se k autu.

Vyběhl jsem do patra. Dveře pokoje pro hosty byly pootevřené. Rebeka ležela na posteli čelem ke mně, zamotaná do přikrývky. Na zemi jsem viděl vybalený kufr.

Musela moji přítomnost vycítit, protože vteřinu nato se zavrtěla a pomalu se usmála. „Vypadám příšerně, že jo?“

„Za to může jen pásmová nemoc.“

„Lichotníku. Odcházíš?“

„Jo. Nevím, kdy přesně se vrátím.“

„V pohodě. Budu celý den v Cambridgi.“

Rebeka se narodila a vyrostla v Británii a v osmnácti se přestěhovala do Států. Narazili jsme na sebe úplnou náhodou v parku na Manhattanu, když jsem byl v New Yorku navštívit známou, a pak si mě před dvěma lety najala, abych zjistil, co se stalo s její matkou, která od rodiny odešla, když byly Rebece tři roky. Během vyšetřování jsme se sblížili a náš vztah se časem prohloubil ještě víc, přesto jsme nikam nespěchali, dokonce ani teď. Rebeka se rozešla s manželem a měla dvě dcery v předškolním věku. Já bydlel pět a půl tisíce kilometrů daleko a měl jsem tady dceru a práci. Primárně sem přiletěla vyřešit pozůstalost po matce, která jí odkázala dům v Cambridgi, ale náš vztah byl hned druhý důvod. V její přítomnosti jsem cítil chvění, které jsem naposledy zažil s Derryn, ale i tak jsem si dělal starosti: žili jsme na opačných stranách oceánu a takhle hluboké kořeny se budou vytrhávat těžko.

„Sežeň mi autogram,“ zamumlala.

Přikývl jsem. „Pokusím se.“

Vyšel jsem z domu a vydal se k mercedesu. Zadní dvířka už byla otevřená. Nasedl jsem a žena sedící vedle pozdravila: „Dobré ráno.“

„Dobré,“ odpověděl jsem a zadíval jsem se na kelímek ze *Starbucks* uložený v držáku u sedačky. Bylo na něm naškrábané jméno *Matt* – nepochybně šlo o jejího řidiče. Dávalo smysl, že jí šel kávu koupit on. Kdyby si pro ni šla Ellie Snyderová sama, ještě teď by rozdávala podpisy.

„Díky, že jste s touhle schůzkou souhlasil.“

„Je to pro mě novinka,“ přiznal jsem.

„Projíždka autem?“

„Zahajovat vyšetřování na zadním sedadle.“

Široce se usmála, až se jí mezi rty zablýskly dokonale rovné, bělostné zuby. Úsměv vzápětí povadl a nahradil ho smutek, ale

ani to nemohlo zakalit její krásu. Ellory Snyderová – Ellie, jak ji znali všichni její přátelé i fanoušci – byla překrásná třicetiletá žena. Její otec pocházel z Nizozemska, matka z Nigérie a na její vizáži to bylo znát. Dokonalá jemná pleť bez poskvrnky, pronikavě modré oči. A navíc to nebyla jen hlavní hvězda nejsledovanějšího seriálu v Británii. Včera v noci jsem si ji proklepl víc a našel jsem odkazy na síť podcastů, kterou spoluzaložila, na nadaci pro znevýhodněné děti, které předsedala, a taky na stránky OSN, kde působila jako zvláštní zmocněnkyně, jejíž „výrazný hlas napomáhá ke zvýšení povědomí o uprchlické krizi a podporuje ty, kteří jí byli zasaženi“. I přes všechnu dobročinnost, limuzínu, slávu a bohatství teď však byla Ellie ve stejné situaci jako všichni mí klienti. Někdo z jejích blízkých se ztratil.

V zármutku jsme si nakonec všichni rovni.

„Nevadilo by vám, kdybych si náš rozhovor nahrával?“ zeptal jsem se a vytáhl mobil. „V jedoucím autě by se mi špatně psalo.“

Ellie mobil sledovala se směsicí podezřívavosti a strachu. Z *Panství Church Row*, viktoriánského dramatu, ve kterém hrála hlavní roli, jsem viděl jen sem tam útržky. Byl to spin-off seriálu *Royalty Park*, obrovského hitu britsko-americké koprodukce, kde se Elliina postava, Marcela van Straalová, objevila úplně poprvé. A vlastně jsem za to byl rád. Aspoň jsem se teď nemusel ovládat, abych její chování neporovnával s chováním její postavy. Byla pro mě jen další klientka, která hledá odpovědi. Nijak se nelišila od ostatních. To, jakým způsobem se dívala na můj mobil, mi ale rychle připomnělo, že se od nich přece jen v něčem odlišuje. Právě z tohoto důvodu jsme se nesešli u ní doma, proto jsem se nemusel prodírat houfem fotografií uhnízděným před její bránou. Každý chtěl vědět, s kým zrovna randí a co se v jejím životě děje. Stačil by jeden uniklý audiozáznam a už by byla na předních stránkách.

Potřeboval jsem, aby se uvolnila, a tak jsem mobil vypnul. „Co kdybyste mi řekla víc o Prestonu Stewartovi?“

Zavolala mi už včera, ale po telefonu toho moc neprozradila, nepochybně ze stejných důvodů, z jakých se nechtěla sejít na veřejnosti ani u sebe doma. Řekla mi jen to, že jde o jistého Prestona Stewarta. Když jsem si jeho jméno hodil do googlu, zjistil jsem, že pracoval jako neurolog na soukromé klinice *The Crest* v Chelsea, ale vyjma profesních úspěchů jsem o něm nic moc dalšího nenašel. Z toho, co jsem se dočetl v médiích, byla Ellie poslední čtyři roky svobodná, a Preston nebyl ani její příbuzný.

Po chvíli ticha jsem na ni jemně zatlačil. „Ellie? Kdo je Preston Stewart?“

Zahlédl jsem, jak se Matt na předním sedadle mírně pootočil a střetl se s Ellie pohledem ve zpětném zrcátku. Byla to jen vteřinka, ale o jejich vztahu mi prozradila docela dost. Ellie mu důvěřovala a z jeho výrazu zase bylo zřejmé, že se mu myšlenka mého zapojení nezamlouvá. Nejspíš by to raději vyřešil sám. V tu chvíli mě napadlo i to, jestli média po Elliině případném partnerovi nepátrají na nesprávných místech. V jejím světě nebyla důvěra samozřejmá, a když člověk narazil na někoho, komu mohl věřit, zuby nehty se ho držel a snad ho to k němu i trochu táhlo. O poutu mezi ní a jejím řidičem nemohlo být sporu.

V duchu jsem si to poznamenal.

Myslel jsem, že se k tomu možná později vrátím.

Jenže o vteřinu později bylo všechno jinak.

2

... zbývá 47 hodin...

„Preston je můj manžel,“ řekla Ellie.

Obočí mi vyletělo nahoru. „Vy jste vdaná?“

„Už to bude šest měsíců.“

O Prestonu Stewartovi jsem sice předchozího večera nenašel skoro nic, zato jsem tři hodiny strávil procházením všech možných informací o Ellie. Viděl jsem spoustu rozhovorů na Youtube, četl její profilové medailonky na různých webech, dokonce jsem se vydal králičí norou k bulvárním stránkám, abych o ní vypátral co nejvíc. O vztahu s Prestonem jsem nikde neobjevil ani zmínku, natož pak informaci, že se vdala.

„Jak se vám to podařilo utajit?“

„Vzali jsme se na Gibraltar,“ vysvětlila. „Odletěli jsme do Málagy a odtamtud pokračovali autem přes hranice. Tisk nevěděl, kam se chystáme, a po návratu jsme o tom nemuseli informovat žádné úřady, ani nechat ty dokumenty notářsky ověřit, protože Gibraltar je britské území. Víte, já svou práci miluju, opravdu ano, a vím, že mám obrovské štěstí, ale tenhle život umí být docela vyčerpávající. Obědváte s kamarádkou, najednou si všimnete, že po vás někdo od vedlejšího stolu pokukuje, a hned si říkáte, jestli to není novinář. Na Gibraltar, to bylo jiné. Nikdo

si mě tam nevšímal a úředníci, kteří nás oddali, ochotně podepsali smlouvu o mlčenlivosti.“

„A tisk na to doteď nepřišel?“

„Ne. Dávali jsme si pozor. Většinu času trávím u něj v Surrey Hills a u sebe doma v Holland Parku bývám jen během natáčení v Ealingu. Několika lidem jsme to říct museli, a samozřejmě to vědí naše rodiny...“ Zvážněla a trochu pobledla. „Jestli jsem se za svoji kariéru něco naučila, tak to, že když si držíte jen malý kroužek zasvěcených lidí, snáz pak vypátráte, kdo tu informaci pustil ven.“

Zrovna jsme jeli po North Circular Road, kolem hřbitova Gunnersbury. Ellie se odvrátila a zadívala se ven z okýnka, za nímž se mezi holými větvemi stromů míhaly jednotlivé hroby.

„Nevěděla jsem, na koho se obrátit.“ Znovu zalétla pohledem k Mattovi ve zpětném zrcátku. Ohledně jejich vztahu jsem se možná mylil, ale v jednom jsem měl pravdu: Matt s mým zapojením nesouhlasil.

„Takže Preston se pohřešuje?“ zeptal jsem se.

„Ano.“

„Co se stalo?“

„On...“ Zarazila se. „Před čtrnácti dny měl autonehodu. On... ehm...“ Znovu se odmlčela, tentokrát na déle, ale já už tušil, kam její vyprávění směřuje.

„Byl opilý?“

Povzdechla si. „Ano.“

„Jak moc?“

„Po práci s kolegy si dal tři piva. Takže... chápete... nadýchal by nad povolený limit, ale nebyl opilý jako *namol*.“ Zvedla ruku. „Ne, že bych ho chtěla obhajovat. Vůbec neměl sedat za volant a taky jsem mu to řekla.“ Znovu na chvíli utichla. „Vrazil do lampy asi kilometr a půl od svého domu. Naštěstí pro něj to je na venkově, takže žádní svědci.“

„Byl zraněný?“

„Nic vážného se mu nestalo. Zlomená očnice, naražený nos. Víceméně byl v pořádku, ale potřeboval drobnou operaci. Rozhodl se pro kliniku, kde je jedním ze spolumajitelů – *The Crest*. Dávalo to smysl. Několik zdejších lékařů a sester už o našem manželství ví, protože se s Prestonem přátelí celé roky, a i kdyby nevěděli, ta klinika je mezi celebritami oblíbená – chodí tam politici, herci, sportovci... takže jsou zvyklí na diskrétnost. Preston tomu říká ‚vakuum‘, protože odtamtud prý nikdy nic neunikne.“

„Kdy tam jel?“

„Včera.“

Ani jsem se nesnažil skrýt překvapení. Obvykle jsem pracoval na dlouho odložených případech, protože rodiny se v prvé řadě obracely na policii. Ale zmizení Prestona Stewarta bylo opravdu čerstvé. Ellie policii úplně obešla.

„Dorazili jsme tam v půl osmé ráno,“ pokračovala. „Kolem deváté ho vzali na sál, zatímco já si povídala s personálem. Operace trvala zhruba hodinu a pak, kolem desáté, čtvrt na jedenáct, ho přivezli na pooperační. Šla jsem tam za ním, ale byl pořád ještě pod vlivem anestezie. Jeho přítel – chirurg, co ho operoval, a další z majitelů kliniky, Robert Lewellyn – mě ujistil, že všechno proběhlo dobře a později za námi přijde.“

Nejistě ke mně vzhledla.

„Zašla jsem si pro čaj a pak pro mě přišla jedna ze sester a řekla mi, že už ho přesunuli na pokoj. Byl tam sám sotva dvacet minut. Já jsem dorazila spolu s tou sestrou. Začala mu sundávat obvazy, aby mu mohla ránu něčím namazat. Preston byl pořád trochu grogy, unavený a omámený, a celou dobu mlčel.“

Mercedes zastavil na semaforu.

„Ta sestra,“ spustila Ellie a pak se znovu zarazila. „Ta sestra tam je úplně nová, ještě se s Prestonem ani nesetkala. Netušila,

jak vypadá. Sundala mu obvazy a mluvila o tom, jak ten otok za pár dní splaskne a modřiny vyblednou. Ale já to poznala hned. Seděla jsem tam, zírala na něj a pak jsem jí to řekla.“

„Řekla?“ nakrčil jsem čelo. „Co jste jí řekla?“

„Tohle není můj manžel.“

3

... zbývá 47 hodin...

Dočista mě vykolejila, až jsem zaváhal, jestli jsem se nepřeslechl.

„Pod těmi obvazy byl někdo jiný?“

„Ano.“

„Kdo?“

„Muž, kterého Robert Lewellyn operoval *před* Prestonem. Jakýsi Kevin Neale.“ I o den později byla stále hluboce otřesená.

„Tohle není můj manžel,‘ povídám té sestře. Dívala se na mě, jako by mi přeskočilo. ‚To není můj manžel. To není Preston.‘ A pak se konečně vzpamatovala a běžela pro Roberta.“

„A co on na to?“

„Přišel, podíval se na něj – na toho Kevina – a říká: ‚Aha, asi se nám pomíchaly karty.‘ V tu chvíli jsem byla ještě v klidu, protože jsem myslela, že se to rychle vyřeší. Byla jsem spíš podrážděná než cokoli jiného. Klinika si účtuje horentní sumy, i když vezmu v potaz Prestonovu zaměstnaneckou slevu. A když platíte takový balík, očekáváte, že aspoň nebudou mít chaos v kartách a pacientech.“ Na vteřinku se jí zadrhl hlas. „Robert mi začal vysvětlovat, že na sebe ty operace přímo navazovaly a pak se znovu omluvil a začal to řešit se dvěma sestrami. Nevím, kdo za to mohl – a bylo mi to jedno –, zajímalo mě jediné. Kde je Preston?“

Sneslo se na nás zlověstné ticho připomínající bouřkový mrak.

„Nenašli ho?“

„Ne,“ zavrtila hlavou. „Můj manžel se jednoduše vypařil.“

„Jako úplně?“

„Úplně. V nemocnici po něm nebylo ani stopy. Vůbec to nechápu. Jak se může ztratit pacient? Nemohl se jen tak sebrat a odejít. Hlavu měl celou zafačovanou a pořád se vzpamatoval z anestezie. Kdyby vstal z postele, neudržel by se na nohou. Měl být buď na pooperačním, nebo na pokoji. Navíc tam pořád někdo je. Jak to, že ho nikdo neviděl? Zkrátka...“ Znovu zavrtila hlavou.

Vytáhl jsem poznámkový blok a neobratně si za jízdy naškrábal jména, která zmínila. „Takže Kevina Nealeho operovali jako prvního?“

„Ano. Když jsme v půl osmé ráno dorazili, byl už na sále.“

Takže se z logiky věci měl z anestezie taky probrat dřív než Preston. Jenže Kevin Neale byl v době převozu na pokoj pořád napůl v bezvědomí. Tím spíš nemohl být Preston vůbec schopný odejít z nemocnice po svých.

„Víte, kdy přesně Prestona někdo viděl naposledy?“

„Vím jen to, co mi řekl Robert. Preston a Kevin byli údajně na stejném pooperačním pokoji, leželi tam spolu, a pak je stejný sanitář postupně oba odvezl na jejich soukromé pokoje.“

„A s tím sanitářem někdo mluvil?“

„Tvrdil, že nejprve odvezl Prestona a pak Kevina.“

„Takže si jen spletl pokoje?“

„Ne. Kdyby je jenom prohodil, tak by Kevin sice byl v Prestonově pokoji, ale Preston by byl v Kevinově.“

„A to si nikdo nevšiml, že pokoj Kevina Nealeho je prázdný?“

„Všiml, ale až později. Sestra prý měla jít Kevina zkontrolovat až *potom*, co sundá obvazy Prestonovi, takže Kevinův pokoj nikdo nekontroloval.“

„A ten sanitář je *určitě* převezl oba?“

„Ano.“

„A je si jistý, že je převezl do správných pokojů?“

„Tak to tvrdí on.“

Snažil jsem se to nějak pochopit a vytvořit si časovou osu. Na pooperačním mohli prohodit zdravotní karty – ať už záměrně, nebo omylem. To by vysvětlovalo, proč sanitář odvezl muže na nesprávné pokoje. Nebo v tom mohl nehledě na zapírání jet taky a prohodil je sám. Anebo do toho byl namočený jiný člen personálu – Robert Lewellyn, sestry, někdo další na klinice. Každopádně ani Preston, ani Kevin Neale nebyli ve stavu, aby z nemocnice odešli bez pomoci. A ať už se Prestonovi stalo cokoli, odehrálo se to během těch dvaceti minut, kdy ho převezli z pooperačního na nesprávný pokoj. Ale proč by chtěl Preston zmizet?

Nebo se ho chtěl zbavit někdo jiný?

„Nechtěla jste se obrátit na policii?“ zeptal jsem se.

Okamžitě prudce zavrtěla hlavou a já zahlédl, jak po nás Matt ve zpětném zrcátku znovu střelil pohledem. Tentokrát se na něj Ellie pousmála. „Matt si myslí, že bych měla. I Robert říkal, že nemocnice je povinna nahlásit pohřešovaného pacienta, ačkoli bylo zřejmé, že se mu do toho dvakrát nechce. Nejspíš se bojí, že přijdou o dobrou pověst. Požádala jsem ho, aby mi dal osmačtyřicet hodin a on nakonec souhlasil. A já jsem oslovila vás. Policii nevěřím.“

„Proč ne?“

„Moji sestru před pár lety zatkli za prodej drog. Nejspíš jste to v médiích zachytil.“ Vzpomněl jsem si na článek, který jsem včera četl, a pokýval hlavou. „Zapletla se s nesprávnými lidmi a udělala pár opravdu špatných rozhodnutí. A Metropolitní to propálila bulváru.“

„Jste si jistá?“

„Ani v nejmenším o tom nepochybuju. A pokud to udělali jednou, udělají to i tentokrát...“ Číšel z ní vztek a frustrace.

„Chápu,“ ujistil jsem ji. „Jde jen o to, že tohle je čerstvý případ. Klienti se na mě obvykle obracejí po měsících nebo i letech marného pátrání, kdy už to policie v podstatě vzdala. Takhle živé případy obvykle nemívám.“

„Jasně,“ zamumlala a po tváři jí přelétl stín. Zadívala se mi do očí. „Je tu ještě jeden... ehm,“ zarazila se a zaletěla očima k Mattovi. „Ještě jeden důvod, proč nechci jít na policii.“

„Ano?“

V autě se rozhostilo ticho.

Ellie se nadechla, ale nedostala ze sebe ani slovo.

„To je v pořádku,“ snažil jsem se ji uklidnit.

„Preston studoval medicínu na univerzitě v Bristolu,“ spustila konečně, byť trochu váhavě. Jako by si s každým slovem dodávala odvalu. „A tehdy se něco stalo...“

Všiml jsem si, že nás Matt opět sleduje.

„Svěřil se mi teprve před pár měsíci. Předtím se o tom nikdy nezmínil. Jednou večer přišel z práce, otevřeli jsme si víno – z jedné lahve byly najednou dvě... a docela jsme se opili. Už jsem pomalu odpadala na gauči, když jsem si najednou uvědomila, že Preston něco říká. Vlastně spíš šeptal. Pootevřela jsem oči... a on se díval na mě, přímo na mě, a *mluvil* na mě. Vyprávěl mi celý ten příběh.“

„O co šlo?“

„Mluvil o nějakém svém příteli – jméno podle mě neřekl, nebo si ho nepamatuju –, ale zarazilo mě, jak se na mě přitom díval. Jako by mě doslova provrtával očima. Bylo to opravdu silné. Jako by to v sobě dlouho dusil a zoufale se někomu potřeboval svěřit.“

„Takže jakási zpověď?“

„Přesně. Jenže když jsem se ho na to ráno zeptala, jen se smál a mávl nad tím rukou. Že byl prý namol a ani neví, co blábolil.“

„Myslíte, že lhal?“

„Možná.“ Párkrát zamrkala. „Nechci jít na policii, protože to skončí v bulváru a já bych se raději nejdřív dobrala pravdy...“

Odmlčela se. „Začínám si říkat, jestli jeho zmizení nesouvisí s tím, co mi tehdy přiznal.“

„Proč?“

„Protože prý někoho zabil.“

4

... zbývá 47 hodin...

„On někoho *zabil*? Určitě řekl tohle?“

„Ano.“

„Říkala jste, že jste byli oba opilí...“

„Nepřeslechla jsem se.“ Otřela si kapesníkem koutek oka.
„Řekl, že s tímhle kamarádem v prvním ročníku někoho zabili.“

„Ale jméno toho kamaráda vám neprozradil ani vám nevylíčil, co přesně se stalo?“

„Ne.“ Ellie zavrtěla hlavou. „Nic z toho.“

Nedivil jsem se, že nechtěla jít na policii. Pokud byla přesvědčená o tom, že někdo z Metropolitní prodal bulváru informace o její sestře, jak by jim mohla věřit, že neprodají taky informace o zmizení jejího manžela? Ellie nic špatného neprovedla, přesto byla stále v hledáčku médií. Kdyby pátrání po Prestonovi dovedlo policii k jeho přiznání v opilosti... a nakonec se ukázalo, že na něm bylo něco pravdy, Prestonovy zločiny by vrhly stín i na Ellie.

„Máte jeho mobil?“

„Ano.“

„Peněženku? Karty?“

„Ano, mám všechno,“ řekla. „Nechal je u mě, než ho odvezli na sál. A jestli potřebujete jeho počítač, tak ten zůstal doma.“

Na chvíli jsem se nad jeho zmizením zamyslel. Nevzal si s sebou žádnou techniku ani bankovní karty, neměl tedy přístup ani k penězům. Znamenalo to snad, že ať už se na klinice odehrálo cokoli, nebylo to naplánované? A jak to souviselo s Prestonovým přiznáním, pokud vůbec? Nejjednodušší by bylo projít záznamy z kamer na klinice a vyzpovídat personál. To by mi mohlo prozradit, jak zmizel. Jak bych ovšem měl ověřit pravdivost jeho zpovědi, to jsem netušil.

„Dobře, vezmeme to chronologicky,“ řekl jsem tiše a znovu jí ukázal svůj mobil. Vysvětlil jsem jí, proč si následující část rozhovoru potřebuju nahrát, a Ellie nakonec ustoupila. Beztak už neměla co ztratit – prozradila mi, že manžel řídil (a boural) v opilosti a že možná kdysi někoho zabil. Na zdrženlivost bylo pozdě.

„Takže kdy se vám svěříl?“

„Někdy v půlce listopadu.“

Před osmi týdny.

„A vybavíte si nějakou přesnou formulaci, kterou použil?“

Utrápeně nakrčila čelo. „Jak jsem už říkala. Zmínil se, že na univerzitě provedl něco hrozného a že s kamarádem někoho zabil. Předpokládala jsem, že má na mysli jiného studenta.“

„A když to další den shodil ze stolu jako opilecké blábolení, věřila jste mu?“

„No... ano, věřila. Ačkoli mi přišlo zvláštní, že by si vymýšlel zrovna tohle. Tehdy jsme byli manželé čtyři měsíce a rok předtím jsme spolu chodili. Za celou tu dobu jsem neměla ani jednu důvod ho podezřívat ze lži. Vlastně to bylo přesně naopak. Preston byl vždycky naprosto otevřený. Dva týdny od seznámení jsem o něm věděla první poslední. Právě to mě k němu táhlo. Milovala jsem jeho laskavost a dobrotu, ale taky se mi líbila jeho upřímnost. Nic neskrýval. A tím se odlišoval. Většina mužů, se kterými jsem chodila – a partneri mých kamarádek zrovna tak... vlastně

většina mužů obecně, bez urážky, si na mluvení nepotrpí. Člověk z nich musí všechno horko těžko páčit.“

„A o svých přátelích z vysoké vám vyprávěl taky?“

„Ano. Vlastně docela dost. Ale nikdy jsem se s nimi nesetkala.“

„Proč ne?“

„Věděla jsem, že dříve či později budeme muset náš vztah zveřejnit, a chtěla jsem si co nejdéle vychutnat to, že o našem manželství – vlastně vůbec vztahu jako takovém – ví jen hrstka lidí. Jeho přátele jsem neznala a netušila jsem, jestli se jim dá věřit. Ale slíbila jsem mu, že nakonec půjdeme s pravdou ven.“ Sáhla do kapsy pro mobil a podala mi ho. „To je jeho telefon. Najdete v něm jména a kontakty na jeho přátele. Už jsem prošla zprávy a e-maily. Myslela jsem, že najdu třeba nějaké vysvětlení...“ Nakrčila čelo.

Požádal jsem ji o heslo a v rychlosti mobil proletěl. V seznamu kontaktů musela být dobrá stovka jmen.

„Takže k té bouračce došlo až po tom vašem rozhovoru?“ ujistil jsem se.

„Ano.“

„Zhruba před dvěma týdny?“

„Ano.“

„A kdo pro něj tehdy jel?“

„Matt. Pomohl mu odtáhnout auto.“

„A mezi tím jeho přiznáním a včerejškem v nemocnici jste se o událostech toho večera už nikdy znovu nebavili?“

„Ne.“ Promnula si obočí. „Ne že bych na to vyloženě zapoměla, ale odsunula jsem to stranou. Občas se mi to vybavilo a říkala jsem si, jak je divné, že by něco takového jen tak plácnul. Preston se choval jakoby nic, a tak jsem se v tom nevrtila. Ale teď...“

Ztlumila hlas.

„To, co se stalo včera, nedává žádný smysl, ledaže...“ Oči se jí zalily slzami.

Ledaže by Preston nebyl mužem, za jakého ho měla.

Ledaže by se skutečně dopustil něčeho hrozného.

Ledaže by Preston Stewart byl vrah.

... zbývá 46 hodin...

Znovu jsme si všechno prošli od začátku do konce a pak jsem si všiml, že se blížíme k soukromému letišti. Nacházeli jsme se někde v Hertfordshiru, ale jinak jsem cestu nevnímal a soustředil jsem se na Elliino vyprávění. Neušlo jí, jak se rozhlížím, a rovnou vysvětlila: „Důvodem téhle vyjíždky nebyla jen snaha vyhnout se novinářům. Musím pracovně do Amsterdamu a Berlína, kvůli propagaci seriálu. Vráťím se dneska kolem devíti večer.“

Prošli jsme bezpečnostní prohlídkou a autem pokračovali po cestě lemující okraj letiště až k hangáru. Zahlédl jsem několik dalších herců z *Panství Church Row*, včetně Elliina seriálového milence, a taky skupinku lidí nalepených na mobilech. Nepochybně marketingový tým.

„Můžete mi kdykoli zavolat, telefon budu mít u sebe,“ řekla Ellie. „A Matt vás zaveze, kamkoli budete potřebovat.“

Řidič po mně vrhl nečitelný pohled.

Nikde poblíž nebylo ani vlakové nádraží, ani stanoviště taxíků, a tak byla zpáteční cesta s Mattem nejen nezbytnost, ale zároveň příležitost, abych ho trochu vyzpovídal.

Ellie mi vysvětlila, že Matt pracuje přímo pro ni a Prestona a že ho Preston najal loni v říjnu, poté, co Ellie cestou z natáčení

agresivně pronásledoval paparazzi na motorce. Matt byl bývalý voják.

„Zmínila jste se někomu na klinice o tom, že mě oslovíte?“ zeptal jsem se.

„Ne. Ale můžu jim zavolat, jestli chcete.“

„Ne, zatím ne. Dám vědět, až to bude třeba.“

Netušil jsem, co se v té nemocnici stalo, ale měl jsem mnohem větší šanci to zjistit, když tam na mě nebudou připravení. Někdo z personálu v tom musel být namočený, protože pacienti v Prestonově stavu se nemohli jen tak sebrat a odejít. A lišku v kurníku dopadnete nejspíše, když netuší, že po ní jdete.

Zastavili jsme před hangárem.

Matt vystoupil a přešel k Eliiným dveřím.

Jakmile jí však otevřel, otočila se ke mně a já v její tváři spatřil stejnou nejistotu, jakou jsem vídal ve tvářích všech rodin a partnerů pohřešovaných osob. Váhala, jestli se rozhodla správně, když se obrátila na úplně cizího člověka. V jejím případě tuhle nejistotu ještě umocňovala její dost specifická situace. Hluboko pod tím se ale ukrývaly mnohem zlověstnější pochyby – strach z toho, že by na manželově neplánovaném přiznání mohlo být něco pravdy.

„Myslíte, že jsem hloupá, když jsem nešla na policii?“ zeptala se.

Podíval jsem se na Matta. Nehnul ani brvou, jen na zlomek vteřiny zalétl očima ke mně a znovu jimi uhnul. Očividně ho moje odpověď zajímala taky.

„Váš manžel zmizel před čtyřiaadvaceti hodinami,“ spustil jsem. „Což mi dává náskok, který obvykle v pátrání nemívám. Musíme toho co nejvíc využít. Až bude po všem, až ho najdu, pak budete mít dost času na to, abyste zvážila další krok a co přesně chcete komu říct. A tou dobou bude můj názor stejně irelevantní, jako

je dnes. Nemyslím si, že jste hloupá, nemyslím si vůbec nic. Všichni se rozhodujeme tak, jak v danou chvíli považujeme za nejlepší.“

Zacukal jí koutek.

„A taky byste asi měla vědět, že mě policie hluboce nenávidí, takže mě rozhodně nijak netrápí, že jste se je rozhodla z toho zatím vynechat.“

„Proč vás nenávidí?“

„Protože uzavírám případy, se kterými si nevěděli rady.“

„Takže na vás žárlí?“

„Je to trochu složitější a nic z toho není pro Prestonovo zmizení podstatné. Zároveň ale musím dodat, že i když bych se spolupráci s policií raději vyhnul – a chápu, proč je nechcete zapojovat vy –, je docela možné, že se na ně v určité fázi budeme muset obrátit. A i kdybychom to neudělali my, udělá to váš přítel z kliniky Robert Lewellyn.“

Zadíval jsem se na Matta a zdálo se mi, že jsem v jeho tváři zahlédl souhlas.

„A když už jsme u toho,“ dodal jsem, „čas je teď naprosto zásadní, a proto by se mi hodilo být na více místech současně. Vádilo by vám, kdybych k sobě přibral kolegu? Je to bývalý detektiv...“

Healy

Včera

Healy si dlouze potáhl z cigarety.

Stál na konci synovy příjezdové cesty. Za zády měl předzahrádku – vlastně jen hromady popraskaného betonu, jímž se prodíraly trsy plevelu – a před sebou přes ulici násep s železničními kolejemi, který z velké části zakrýval ohavný ocelový plot. Každých pár minut kolem projel vlak. Přes plot byl vidět jen úzký proužek střechy, ale byl to tak neuvěřitelný kravál, že Healy nechápal, jak můžou Liam a Alice v noci vůbec spát. Opravdu bylo tohle to nejlepší, co si mohli dovolit? Zatím se však soustředili na renovaci interiéru, který vypadal moc hezky. Navíc zadní zahradu s udržovanou terasou a trávničkem obepínal dvoumetrový plot, díky němuž se sem tam dalo zapomenout na to, že se nacházejí na špinavé, zanedbané ulici ve Wembley.

„Tak tady jsi.“

Healy se za tím hlasem obrátil a spatřil Gemmu, svou bývalou manželku, jak vychází z branky na boční straně domu. Stejně jako Healymu jí už táhlo na šedesát, ale na rozdíl od něj na to nevypadala. Tmavé vlasy, které během jejich manželství nosila vždycky dlouhé, si teď nechala zkrátit do moderního, slušivého střihu, a zelené oči měla stejně pronikavé jako před více než třiceti

lety, kdy se v Dublinu seznámili. Vždycky na nich bylo poznat, jak moc se na něj zlobí. A teď se zlobila dost.

„Zase jsi do toho spadl?“ konstatovala s pohledem upřeným na cigaretu.

Z jejího hlasu číselo zklamání, které ho přeneslo zpět do dob jejich manželství. Tehdy měl dojem, že si vede celkem dobře a zvládá jak práci, tak výchovu tří dětí. Ale když se s Gemmou rozešli, když zemřela jejich dcera Leanne, když dostal padáka a celý jeho život se obrátil vzhůru nohama, měl spoustu času na přemýšlení. Ve skutečnosti svou manželku zanedbával, děti si skoro nevšímal a neměl daleko k alkoholismu. A po dceřině smrti se nechal strhnout vztekem a touhou po pomstě, což jeho slabiny jen umocnilo. V závěru přišel o manželku, oba syny, kariéru a málem i o život.

Uběhlo už patnáct let a on by rád předstíral, že se z něj stal jiný člověk, a chvílemi se mu to i dařilo. Dokonce usilovně pracoval na tom, aby znovu navázal vztahy s Liamem a Ciaranem. Současně však věděl, že střípky toho vzteku a touhy po odplatě stále hnijí kdesi uvnitř. Cítil je jako oheň na dně žaludku, a dobře věděl, proč stále plane. Muž, který Leanne zavraždil, který zavraždil dalších osm žen, byl pořád naživu. Healyho dcera ležela v hrobě a neměla se nikdy vrátit domů, zatímco její vrah skončil ve vězeňské cele. Dostal doživotí a na svobodu se už nikdy nepodívá, ale to na věci nic neměnilo.

Zasloužil by si hnít v zemi.

„Colme?“

Vrátil se do přítomnosti a zahleděl se na cigaretu v ruce. „Vždyť mě znáš. Jsem chodící pohroma.“

„Sebelítost, jak jinak.“

Healy cítil, jak se mu stahuje hrdlo, přesto štiplavou odpověď polkl. Což bylo něco, co by před patnácti lety, na sklonku jejich manželství, rozhodně nedokázal.

„Tvůj syn a snacha se po tobě shánějí.“

Znovu si potáhl. „A tady jsem,“ prohodil do obláčku kouře. „Jak si mladá slečna užívá koupel?“

„Co kdyby ses šel podívat sám?“

„Chtěl jsem jim dopřát soukromí.“

„Liam a Alice s ní tráví každý den, Colme. Koupají ji každý den. Pozvali tě, abys se svou vnučkou strávil nějaký čas a pro jednou ji vykoupal ty. A namísto toho trčíš tady a utápíš se v minulosti.“

Vzhlédl k ní. „Co tím chceš říct?“

„Moc dobře víš, co mám na mysli.“

„Gem, i kdybych byl ten nejúžasnější děda na světě, stejně bys –“

„Ne,“ utnula ho ostře. „Se mnou to nemá co dělat. Tohle,“ ukázala na něj, na jeho cigaretu a na dům za nimi, „jsi celý ty.“ Chvilí nechala pracovat ticho a ty svoje pronikavé oči. „Ta holčička tam uvnitř je tvoje vnučka. Ničím se neprovinila. Ještě jí není ani rok a půl – umí sotva deset slov, učí se chodit a všechno je pro ni nové. Měla by vyrůstat obklopená láskou. Takže je mi úplně jedno, jak to uděláš, ale teď se hezky sebereš, vrátíš se dovnitř a vykoupeš ji. A budeš ji mít rád. A přestaneš se chovat hnusně k Alici.“

„Já se k ní nechovám hnusně.“

„Jde o to, co *neříkáš*, Colme. Viděla jsem, jak se na ni občas díváš. Klidně bys jí mohl rovnou říct, že ji nemůžeš vystát.“

Healy mlčel.

Gemma k němu přistoupila blíž. „Podívej se na mě.“

Odklepl popel z cigarety a otočil se – pomalu a neochotně.

„Alice není její otec,“ prohlásila Gemma a Healy byl náhle zpátky v kuchyni Davida Rakera, těch několik týdnů předtím, než Alice porodila. Tehdy jim oběma prozradila, co je zač. Řekla

jim, že od dvou let vyrůstala v pěstounské péči. Že její otec zabil její matku. A taky jim pověděla o tom, jak se rozhodla vyhledat Healyho rodinu – aby se dozvěděla víc o Leanne a mohla v sobě celou tu věc nějak uzavřít – a jak se nečekaně a bezhlavě zamilovala do Liama. A nakonec dodala to, čím se všechno propojilo.

Prozradila jim jméno svého otce.

Jmenoval se Glass.

A nezabil jen její matku, zabil i šest dalších žen, které ukryl v opuštěné kanalizační síti, sedmou schoval v nedaleké dutině ve zdi a zavraždil i svoji manželku a nenarozené dítě. Devět žen, deset obětí – a jednou z nich byla i Healyho dcera.

„Alice je hodná holka, Colme,“ pokračovala Gemma. „Miluje Liama a Liam ji zbožňuje. Mají spolu dítě a dům. Jsou šťastní. Svého otce nezná a ani ho poznat nechce. Nemá s ním nic společného. Netrestej ji za to, kdo ji zplodil, prosím. Alice nám Leanne nevzala.“

Healy odklepl popel. „Proč ji museli pojmenovat Leanne?“

„Cože?“

„Proč museli té malé dát jméno Leanne?“

„Děláš si srandu? Proč *myslíš*, že ji tak pojmenovali?“ Už byla opravdu namíchnutá. „Bylo to od nich hezké gesto. Nedělej z toho něco špatného.“

V těch zelených očích si vždycky připadal hrozně maličký.

„Máš pravdu,“ povzdechl si dost přesvědčivě na to, aby mu na to skočila. „Omlouvám se. Je toho na mě moc.“ Byla to obyčejná lež. Ve skutečnosti ho ničilo, že svou dceru pojmenovali Leanne. Kdykoli to jméno zaslechl, jako by z něj někdo uštípl další kousek. Pokaždé se rázem ocitl o čtrnáct let zpátky, v lese přezdívaném Údolí smrti, kde s Rakerem objevili Glassovu skrýš.

Znovu před sebou viděl místnost, kde našli Leanne.

Viděl její strnulou tvář.